

Arrest

nr. 288 305 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2023.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...) geboren in San Salvador, El Salvador. Op 27 mei 2019 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. Tot drieënhalve maand voor uw vertrek uit El Salvador woonde u gedurende heel uw leven in het huis van uw grootmoeder, B.d.C.S.M. (...) ((...)) in de gemeente Soyapango, departement San Salvador. U woonde daar samen met uw moeder, C.B.J.X. (...) ((...)) en uw broers, C.C.J.D. (...) ((...)) en C.C.J.D. (...) ((...)). Ook uw tante, C.B.T.M. (...) ((...)), haar partner, A.M.J.A. (...) ((...)), en hun drie kinderen, A.C.H.A. (...) ((...)), A.C.A.E. (...) ((...)) en A.C.J.A. (...) ((...)), woonden in hetzelfde huis. Sinds vier jaar werkte u voor de internationale busmaatschappij Pullmantur en stond u in voor het bedienen van klanten aan boord van de bus. U reisde tussen El Salvador, Honduras en Guatemala. Om naar uw werk te gaan nam u steeds de bus van Soyapango naar de standplaats van de bussen in Santa Tecla. De laatste drieënhalve maand voor

uw vertrek woonde u in een appartement van uw werkgever gelegen te Santa Tecla, La Libertad. Op 29 januari 2019 kreeg u éénmalig problemen met leden van de bende MS (Mara Salvatrucha). U nam die ochtend om 9 uur de bus naar uw werk. Na ongeveer 5 minuten rijden stapten aan de tweede halte drie bendeleden op van de bende MS. De drie waren gewapend en dwongen u, samen met nog een andere jongere, om van de bus te stappen. Ze namen u mee naar een doodlopende straat vlakbij en de bus reed verder. In die straat werd u onder schot gehouden en werd u gedwongen uw T-shirt uit te doen omdat ze wilden kijken of u tatoeages had, die hebt u niet. De bendeleden vroegen uw nationale identiteitskaart (DUI) en namen er een foto van. Ze vroegen of u lid was van de rivaliserende bende, bende 18, omdat zij de macht hebben in de zone waarvan u afkomstig was. U zei van niet. Ze lieten u gaan en zeiden dat ze u nooit meer in die buurt wilden zien en dat als u daar nog zou komen dat ze u op dat moment zouden vermoorden of u later thuis zouden komen opzoeken. Ze zeiden u eveneens geen klacht in te dienen bij de politie en dat ze daar wel zouden achter komen als u het toch deed. Ze lieten u gaan en ze bevalen u om niet meer achterom te kijken. Zowel u als de andere jongere wandelden weg en jullie stapten beide op een bus die aan de halte passeerde. U ging naar uw werk en besprak de situatie met uw baas. In Santa Tecla, vlakbij de standplaats van de bussen, heeft Pullmantur een appartement dat gebruikt wordt door het personeel. Uw baas ging akkoord dat u daar tijdelijk zou wonen terwijl u naar een andere oplossing zocht. In de dagen daarna ging u naar een reisbureau en kocht u een ticket om naar België te gaan. De vroegst mogelijke datum waarvoor u een ticket kon krijgen was 20 mei 2019. U kocht dit ticket en verbleef nog meer dan drieënhalve maand in het appartement van uw werk. U ging niet meer naar huis en zag uw familie enkel op openbare plaatsen, meestal in het Metrocentro in San Salvador. Naast deze feiten haalt u ook aan dat u homoseksueel bent en dat u zich daar in El Salvador niet goed bij voelde omdat uw geaardheid daar niet geaccepteerd wordt. U hebt hier echter zelf geen concrete problemen door ondervonden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw rijbewijs, uw arbeidskaart van Pullmantur, uw vliegtuigtickets.

Op 21 februari 2020 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u beschreven incident met bendeleden. Er werd toegevoegd dat, indien het wel geloofwaardig was geweest, het een loutere controle betrof en dat u zonder meer mocht beschikken. Daarnaast bleek uit uw verklaringen dat uw seksuele geaardheid geen directe problemen had veroorzaakt in uw land van herkomst. Bijkomend werd vastgesteld dat het niet geloofwaardig was dat u niets afwist over de problemen die uw familieleden met bendes zouden hebben gehad. U diende een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 26 februari 2021 door de Raad bevestigd.

U verliet België niet en op 30 augustus 2021 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Omdat u geen gevolg gaf aan de oproeping voor uw onderhoud bij de DVZ werd u op 22 oktober 2021 geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek. U diende geen beroep in tegen de beslissing tot beëindiging van uw verzoek.

Ten aanzien van de verzoeken van al uw familieleden werden eveneens weigeringsbeslissingen genomen. De weigeringsbeslissing van uw broer J.D. (...) werd op 4 mei 2021 door de RvV vernietigd. Op 17 december 2021 werd hem, als enige van de familie, de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS.

Op 21 maart 2023 werd u door de Federale Politie betrappt op zwartwerk. Diezelfde dag werden u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod van twee jaar betekend door de DVZ. Op 31 maart 2023 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwijst opnieuw naar uw seksuele geaardheid en u stelt nu dat u als kind geplaagd en misbruikt werd omwille van uw gedrag en een onderdrukt leven leidde in El Salvador. Het zou voor u moeilijk zijn om uzelf als homoseksueel te accepteren en u hebt emotionele en depressieve crisissen gehad hierdoor. U voegt nog toe dat de Protection Officer destijds niet veel vragen stelde over uw geaardheid en dit gegeven niet relevant of belangrijk vond. Daarnaast zou u pas na uw eerste weigeringsbeslissing te weten gekomen zijn dat uw broer verkracht werd. Hij zou dit niet eerder met de familie gedeeld hebben omdat hij kampt met een trauma. In geval van terugkeer vreest u dat er met u hetzelfde zal gebeuren als met uw broer. In België bent u actief op datingsites voor homoseksuelen. Daarnaast vreest u ook represailles door bendes omdat uw moeder in El Salvador werkte als advocaat. Tot slot verwijst u naar de algemene situatie voor LGBTI in El Salvador. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: schermafbeeldingen van chatgesprekken en getuigenissen van vrienden, stukken uit het asiëldossier van uw broer J.D. (...), een genotariseerde verklaring van M.E.H.C. (...) dd. 29.03.2021 die stelt dat er enkele dagen voordien een jongen naar u was komen vragen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u beschreven incident met bendeleden. Er werd toegevoegd dat, indien het wel geloofwaardig was geweest, het een loutere controle betrof en dat u zonder meer mocht beschikken. Daarnaast bleek uit uw verklaringen dat uw seksuele geaardheid geen directe problemen had veroorzaakt in uw land van herkomst. De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd. Op de Raad haalde u aan dat u in El Salvador moeilijkheden had met het aanvaarden en het uiten van uw homoseksualiteit. De Raad volgde de motivering van het CGVS en concludeerde dat u geen enkel concreet element had aangehaald waaruit zou blijken dat u met redelijke waarschijnlijkheid omwille van uw homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar El Salvador vervolging zal riskeren. Uw tweede verzoek werd door de DVZ beëindigd omdat u geen gevolg had gegeven aan hun oproeping voor een onderhoud en u diende hiertegen geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw nieuwe verklaringen over uw geaardheid, met name dat u als kind geplaagd en misbruikt werd omwille van uw gedrag (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), dient opgemerkt dat u dit tijdens uw eerste verzoek niet hebt vermeld. Het betreft een loutere post factum verklaring, zonder verdere verduidelijking, die u pas aflegt nadat u betrappt werd op zwartwerk en opgesloten werd met het oog op repatriëring. Van uw bewering dat de Protection Officer uw geaardheid niet relevant of belangrijk achtte en weinig vragen stelde kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien hebt u ook dit element niet aangehaald tijdens uw beroepsprocedure.

Wat betreft het feit dat uw broer J. (...), als enige van uw familie, erkend werd als vluchteling en uw vrees om in geval van terugkeer hetzelfde lot te ondergaan als uw broer (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1 en 1.3) dient vooreerst opgemerkt dat er tijdens uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat het niet geloofwaardig was dat u niets afwist over de problemen die uw familieleden met bendes zouden hebben gehad. Bovendien haalde u deze vrees pas aan nadat u werd opgesloten met het oog op repatriëring. Hier dient aan toegevoegd dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld wordt. Uit de door u voorgelegde stukken uit het CGVS dossier van uw broer blijkt dat hij een bekend dragqueen was en in 2018 verkozen werd tot koningin van het romantische lied. Hij werd op 27 april 2019 het slachtoffer van een groepsverkrachting nadat hij 's nachts buiten stapte uit een gay bar. U toont geenszins aan dat u in geval van terugkeer een risico loopt omwille van hetgeen uw broer is overkomen.

Betreffende uw vrees voor represailles door bendes omdat uw moeder advocate was (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 6) dient opgemerkt dat ten aanzien van haar verzoeken eveneens weigeringsbeslissingen zijn genomen.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie van LGBTI in El Salvador (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1) dient opgemerkt dat het CGVS uw seksuele oriëntatie niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich

niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Betreffende de stukken 1,2 en 3 dient opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in dit geval paragraaf 72 van arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, dat richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, het volgende blijkt: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests" om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen." Bijgevolg kan het CGVS de door de DVZ doorgestuurde seksueel getinte chatgesprekken en het bijhorend beeldmateriaal niet aanvaarden. Het attest van M.E.H.C. (...), waarin ze verklaart dat er een jongen naar u kwam vragen, kan niet beschouwd worden als objectieve bron. Het feit dat ze haar verklaringen aflegde in een notariskantoor wijzigt hier niets aan. Bovendien dateert deze verklaring van 29 maart 2021, dus nadat u werd opgesloten met het oog op repatriëring.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf) blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet

worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van:

“- Artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (verder richtlijn 2013/32)

- Artikel 47 van het handvest van grondrechten van de Europese Unie (verder het Handvest)

- Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder EVRM)

- het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen.”

Verzoeker wijst op de inhoud van de aangevoerde bepalingen en beginselen en voert aan:

“De termijn van 5 dagen voorzien in artikel 39/57, §1, lid 2, 3° vormt in huidige omstandigheden een schending van artikelen 46 van de richtlijn 2013/32, artikel 47 van de handvest en artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Er kan ook worden verwezen naar de adviezen van de Raad van State 61.399/41 en 61.400/42 die naar artikel 61.399/4 verwijst van de Raad van State betreffende de hervormingen van de wet van 15.12.1980 die de beroepstermijnen verkorte van 30 of 15 dagen naar 30, 10 of 5 dagen.

De aandacht werd gesteld op de mogelijke schending van een effectief rechtsmiddel, zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM, wanneer artikel 3 van het EVRM in het spel staat.

(...)

In huidige omstandigheden moet er worden besloten dat het recht op een effectief rechtsmiddel geschonden werd, geziene de gebrekkige motivering en de verkorte beroepstermijn; zeker rekening houdende met artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 die ertoe dingt om alle middelen reeds uiteen te zetten in het verzoekschrift.

De Raad van State van België heeft de vraag van de conformiteit van deze uiterst verkorte termijn met artikel 46 van de richtlijn 2013/32 en artikel 47 van het handvest aan het Hof van justitie van de Europese Unie gesteld. Het hof heeft als volgt genuanceerd geantwoord in een beschikking van 11 februari in de zaak C-755/19:

(...)

De Raad van State heeft in zijn arresten n° 252042 en 252043 arresten van Uw Raad verbroken die een beroep laattijdig beschouwden omdat er toen door Uw Raad niet werd nagegaan of de waarborgen die door het Unierecht zijn toegekend verzekerd werden.

In de beschikking zelf oordeelde het Hof als volgt :

(...)

In casu moet er worden besloten dat de termijn van 5 dagen niet heeft toegelaten om de waarborgen die aan de aanvragers toegekend worden conform artikel 46 van de richtlijn en 47 van het handvest te verzekeren.

Verzoeker werd niet bijgestaan door een raadsman voor de neerlegging van zijn aanvraag internationale bescherming. Op het ogenblik van het nemen en betekenen van de bestreden beslissing, op donderdag 13/04/2023, was verzoeker niet bijgestaan door een raadsman voor zijn verdediging. De 15de en de 16de april zijn geen werkdagen.

Het is pas op maandag 17/04/2023 dat verzoeker een advocaat kon bereiken dan wel via een vriend en per email en dan telefonisch. Er was materieel geen tijd om een consultatie in detentie in te plannen. Er werd onmiddellijk toegang gevraagd tot het dossier per email (zie stuk 3), met de melding van de hoogdringendheid van het verzoek, gezien het verstrijken van de beroepstermijn op 18/04/2023.

Op 18/04/2023, laatste dag van het beroepstermijn, werd er nog steeds geen antwoord gegeven aan de vraag tot toegang of consultatie van het administratief dossier, waardoor de raadsman geen zicht heeft op de volledig inhoud van het dossier van verzoeker.

Om deze redenen moet er worden besloten dat artikelen 46 van de richtlijn 2013/32, artikel 47 van het handvest, artikelen 3 en 13 van het EVRM alsook het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen geschonden werd.

Gezien de inhoud van artikel 39/60 van de wet van 15.12.1980 is dit een substantiële onregelmatigheid die niet kan worden hersteld en aanleiding moet geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing op basis van artikel 39/2 van de wet van 15.12.1980."

2.2. Verzoeker leidt een tweede middel af uit:

"- de schending van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980

- de schending van de zorgvuldigheidsplicht

- een beoordelingsfout".

Verzoeker betoogt:

"Artikel 57/6/2 §1 van de wet van 15.12.1980 stelt:

(...)

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (verder richtlijn 2013/32). Deze bepaling luidt als volgt:

(...)

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld, in de zaak C-18/20, arrest XY van 9 september 2021, dat het begrip nieuwe elementen niet enkel elementen of bevindingen omvat die na de vaststelling van een beslissing van een vorig verzoek zijn ontstaan, maar ook elementen of bevindingen die nieuw zijn omdat zij voor het eerst door de verzoeker zijn voorgelegd. Uit de bewoordingen, de context en het doel van het desbetreffende artikel volgt immers dat er geen onderscheid wordt gemaakt naargelang het tijdstip waarop de nieuw aangevoerde elementen of bevindingen zich hebben voorgedaan.

(...)

De laattijdigheid van het inroepen van pesterijen en misbruik die oor verzoeker worden aangehaald moet dus in overweging genomen worden en onderzocht en mag niet aan de kant geschoven worden enkel omdat dit niet eerder ingeroepen werd.

Door dit wel louter om die reden niet in rekening te nemen schendt de verwerende partij de notie nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 en artikel 40 van de richtlijn 2013/32.

Hoewel deze elementen waarschijnlijk niet voldoende zijn om in se als een vervolging te worden beschouwd mag de verwerende partij hiervan geen abstractie maken en deze in rekening houden om de situatie te beoordelen in het licht van artikel 48/3, §2 b) van de wet van 15.12.1980 :

(...)"

Verzoeker vervolgt:

"Daarboven op moet de houding van verzoeker die nu 4 jaren in België woonde en de verandering die hij vertoont in het openlijk leven van zijn seksualiteit ook in rekening moeten genomen. Verzoeker moest zijn seksualiteit verborgen houden in zijn land van herkomst. Hier in België heeft hij die gedurende 4 jaren in volledige vrijheid kunnen beleven. Verzoeker heeft voor zijn komst in België moeten worstelen

met zijn eigen identiteit, gezien de homofobische maatschappij waarin hij opgroeide en steeds heeft geleefd. Zijn leven en ervaring in België heeft hem doortastend veranderd op dat vlak en hij zal de terughoudendheid die hij toen vertoonde niet meer kunnen vertonen. Hierdoor zal zijn leden in geval van terugkeer hoger zijn en het risico op vervolging groter.

De verwerende partij had verzoeker opnieuw moeten horen alvorens een beslissing te nemen om de juiste mate van het risico in geval van terugkeer op een correcte manier te onderzoeken, risico die verhoog werd omwille van zijn ervaring in België.

Door dit niet te doen en zelfs geen rekening te houden met de ervaring van verzoeker in België, de manier waarop hij zijn seksuele identiteit beleefde en hoe hij als mens evolueerde schendt de verzoekende partij opnieuw artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 en de notie nieuw element.”

Verder doet verzoeker gelden:

“Daarnaast lijkt de verwerende partij te stellen dat de erkenning van de broer van verzoeker zonder invloed is op zijn eigen situatie. Zij kan niet worden gevolgd. Ten eerste werd de broer van verzoeker als vluchteling erkend omdat hij een gegronde vrees op vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid. Dit is dus niet enkel omwille van wat er hem is overkomen, zijnde de groepsverkrachting waarvan hij slachtoffer was, maar wel degelijk omwille van de gegronde vrees dat hij opnieuw omwille van zijn seksuele geaardheid vervolgd zal worden.

Dat dit impact heeft op verzoeker en op zijn vrees is absoluut duidelijk, aangezien hij ook zoals zijn broer homoseksueel is. Dat verzoeker minder zichtbaar zijn oriëntatie uitte veranderd niets aan het feit dat dit wel degelijk een nieuw element is, aangezien de veranderde houding van verzoeker omwille van zijn ervaring hier in België.

Daarnaast is het ook zo dat men moet aannemen dat verzoeker, als familielid van iemand die al omwille van zijn seksuele oriëntatie vervolgd werd en ook het risico loopt om vervolgd te worden in de toekomst, dichter gecontroleerd zal worden onder andere op zijn seksuele geaardheid en hierdoor een verhoogd risico loopt. In die zin is de erkenning van de broer van verzoeker opnieuw wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980.

Het is ook een nieuw element omdat de redenering van Uw Raad in arrest n° 2501.082 geveld in de eerste aanvraag van verzoeker verwijst naar het feit dat verzoeker, toen onwetend van het feit dat zijn broer eerder vervolgd werd, stelde dat zijn broer toen geen problemen had gekend omwille van zijn seksuele geaardheid, redenering overgenomen uit de beslissing in eerste instantie:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat het feit dat de broer van verzoeker al dan niet problemen zou kennen omwille van zijn geaardheid wel degelijk een invloed zou moeten hebben op de vrees van verzoeker en de gegrondheid ervan. De erkenning als vluchteling van de broer van verzoeker moet dus zeker als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 worden beschouwd.

Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, moet er worden herinnerd dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat “wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

In die zin kan er worden verwezen naar arresten 267 452 van 28 januari 2022 en nr. 248 319 van 28 januari 2021.

De cumulatieve beoordeling van de hele situatie van verzoeker moet doen besluiten dat er wel een nieuw onderzoek moet plaatsvinden van zijn risico op vervolging in geval van terugkeer, omwille van zijn seksuele geaardheid.”

Verzoeker stelt voorts:

“Dit is des te meer het geval nu verzoeker afkomstig is uit El Salvador waar homofobie wijdverspreid is in de maatschappij in het staatsapparaat die hierdoor niet steeds bereid is om een bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van vervolging omwille van hun seksuele geaardheid.

In de korte tijdspanne om dit beroep voor te bereiden (minder dan twee kalenderdagen) en zonder toegang tot de inhoud van het administratief dossier kan er niet worden verwacht dat er diepgaande analyse gevoerd wordt.

Wel kan en moet worden verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad die recent nog als volgt de situatie voor leden van de LGBT gemeenschap heeft geanalyseerd (zie onder andere arrest n° nr. 270 660 van 29 maart 2022:

(...)

Deze situatie is waarsschijnlijk nog erger geworden in de laatste maanden en de eovlutie van de situatie van leden van de LGBT gemeenschap blijkt helemaal niet gunstig te zijn. Zo heeft de president van El Salvador zich schuldig gemaakt aan homofobe uitspraken, die het risico op geweld tegen homoseksuelen zeker boig verhoogd alsook de kans op straffeloosheid van de daders van het homofob geweld.

De volgende link toont een artikel over de houding van de Salvadoriaanse president tegen homoseksuelen:

<https://nicaraguainvestiga.com/mundo/60303-nayib-bukele-no-contempla-despenalizacionaborto-matrimonio-igualitario-reformas-constitucionales/>

Het vorige artikel is gebaseerd op volgende facebookpost op het officiële account van de president, Nayib Bukele, waarin hij vermeldt dat hij voorstellen voor het homohuwelijk in het land niet steunt en zegt dat hij de oorspronkelijke opzet van een huwelijk met MAN EN VROUW wil behouden (Hij heeft hoofdletters gebruikt om zijn standpunt duidelijker te maken):

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=411021887049287&id=100044244378596&mentstream_source=timeline

dti staat in contrast met de beschrijving die in de bestreden beslissing wordt gemaakt van de situatie in el Salvador.

Deze beschrijving staat ook in contrast en is absoluut tegenstrijdig met de informatie die de verwerende partij zelf publiekelijk toegankelijk maakt op haar eigen website in de meest actuele versie van de COI focus over de veiligheidssituatie (4 juli 2022), p. 21 :

(...)

De noodtoestand heeft blijkbaar een verergering van de situatie meegebracht.

Zonder toegang te hebben gekregen tot het administratief dossier kan de verzoekende partij geen kennis nemen van de andere informatie die door de verwerende partij gebruikt worden, maar op eerste zicht blijkt de stelling dat El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van rechten van de leden van de LGBT gemeenschap overstijgt niet begrijpen, gezien de korte maar duidelijke beschrijving van de situatie voor de leden van de LGBT gemeenschap in de COI Focus van 4 juli 2022.

De algemene situatie voor de leden van de LGBT gemeenschap en de evolutie van deze situatie onder de noodtoestand is wel een bijkomende reden om bijzonder voorzichtig te zijn in het onderzoek van aanvragen ingediend op basis van de seksuele geaardheid voor personen afkomstig uit el Salvador wat blijkbaar niet gebeurd is."

Verzoeker gaat vervolgens in op het door hem neergelede attest van M.E.H.C. Dienaangaande doet hij gelden:

"Uiteindelijk blijkt ook een onzorgvuldigheid en een beoordelingsfout wanneer de verwerende partij stelt dat het attest van Mevrouw M.E.H.C. (...) omdat dit attest na de opsluiting van verzoeker werd opgesteld terwijl de datum van dit attest 29 maart 2021 en verzoeker in maart 2023 opgesloten werd, dus meer dan twee jaren later. Voor het overige blijkt niet waarom dit attest geen objectieve bron zou zijn. Dit document werd dus onvoldoende in rekening genomen en onvoldoende onderzocht om te besluiten dat dit geen nieuw element zou zijn."

Verzoeker concludeert:

"Om al deze redenen moet er worden besloten dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen voorlegde die onderzocht moeten worden en die rechtvaardigen dat zijn verzoeker ontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing moet worden vernietigd en het verzoek ontvankelijk verklaard. Op zijn minst moet de beslissing vernietigd worden om een tegenstrijdig debat toe te laten met toegang tot het dossier voor verzoeker en voor zijn raadsman.

Al de door verzoeker ingeroepen elementen moeten als nieuw worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15.12.1980. Zij moeten dus ten gronde worden onderzocht. Verzoekster moet ook de kans krijgen, conform de samenwerkingsplicht en artikel 4 van de richtlijn 2011/95 om zijn vrees dieper en gedetailleerder uiteen te zetten."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"De beslissing van het CGVS te vernietigen en het dossier van de verzoekende partij terug te verwijzen naar het CGVS teneinde dit dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen."

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een e-mail van 17 april 2023 bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt via elektronische weg veertig minuten voor de terechtzitting door middel van een aanvullend nota de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 september 2020 van zijn broer C. C. J. D. - die een beschermingsstatus verkreeg - bij. Hieruit zou volgens de aanvullende nota blijken dat deze broer aangaf dat verzoeker zich in El Salvador terughoudend opstelde over zijn geaardheid en dat verzoeker op het moment van zijn eerste asielaanvraag niet op de hoogte was van wat er zijn broer overkwam.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij binnen de termijn van vijf dagen waarover hij beschikte om het onderhavige beroep in te dienen niet zou hebben genoten of kon genieten van de nodige procedurele waarborgen en daardoor van een daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn beroofd.

In zoverre verzoeker in dit kader aanvoert dat hij ten tijde van de indiening van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming en op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen niet werd bijgestaan door een advocaat, dat hij er nadat de bestreden beslissing werd genomen slechts op maandag 17 april 2023 in zou zijn geslaagd om een advocaat te raadplegen, dat er daardoor geen ruimte was voor een consultatie en dat hij, omdat deze advocaat op diens e-mail die in de vooravond van 17 april 2023 zou zijn verstuurd op 18 april 2023 nog geen antwoord had ontvangen, bij de indiening van zijn verzoekschrift (nog) geen kennis had van het administratief dossier, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij ertoe verhinderd werd zijn rechten op een gedegen wijze uit te oefenen bezwaarlijk kan volstaan met de voormelde algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte beweringen.

Het behoort in dit kader vooreerst aan verzoeker zelf om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging en het was zijn taak om zijn verdediging op een diligente en alerte wijze te voeren, zich te laten bijstaan door een advocaat van zijn keuze, zijn rechten op dit vlak op een gedegen wijze te doen gelden en kennis te nemen van het administratief dossier.

Verzoeker ontving reeds op 21 maart 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Slechts tien dagen later, op 31 maart 2023, diende hij zijn onderhavige, derde verzoek om internationale bescherming in. De bestreden beslissing werd vervolgens pas twaalf dagen later, op 12 april 2023 genomen en werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 april 2023. Aldus had verzoeker ruimschoots de kans om zich, zowel voorafgaand aan de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming als voorafgaand aan het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Verzoeker toont echter niet aan en er blijkt uit niets dat verzoeker daartoe de nodige stappen zou hebben gezet. Evenmin toont verzoeker aan dat, waarom of op welke wijze het voor hem onmogelijk zou zijn gemaakt om gedurende deze periode een advocaat te raadplegen. Ook nadat de bestreden beslissing werd genomen had verzoeker, in tegenstelling met wat hij tracht voor te houden, daarenboven ruimschoots de kans om tijdig een advocaat te raadplegen. Verzoeker toont echter opnieuw niet aan dat hij hiertoe enige poging zou hebben ondernomen. Tevens toont verzoeker in dit kader andermaal niet aan dat, waarom of op welke wijze het voor hem onmogelijk zou zijn gemaakt om tijdig een advocaat te raadplegen. In dit kader blijkt bovendien uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier dat verzoeker er reeds op 14 april 2023, hetzij de dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing, in was geslaagd om contact op te nemen met Nansen en om aan deze organisatie een mandaat te verstrekken om zijn volledige dossier op te vragen. Dat hij er wel in kon slagen om deze organisatie te contacteren en een mandaat te verstrekken doch niet in kon slagen om, dit eventueel zelfs met de hulp van deze organisatie, een advocaat te contacteren en te raadplegen, ontbeert iedere ernst. Hoe dan ook geeft verzoeker zelf aan dat hij reeds op maandag 17 april 2023 een advocaat kon contacteren. Dat er, zoals verzoeker op blote, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde wijze poneert, geen tijd zou

zijn geweest om een consultatie in te plannen of te regelen alvorens de beroepstermijn vestreek op 18 april 2023, kan dan ook niet worden aangenomen.

Dat verzoeker en diens advocaat op het ogenblik waarop het voorliggende verzoekschrift werd ingediend geen kennis hadden (of minstens konden hebben) van de inhoud van het administratief dossier, kan evenmin worden gevolgd. Vooreerst kan de Raad in dit kader niet anders dan vaststellen dat de e-mail die verzoekers advocaat aangeeft op 17 april 2023 naar verweerder te hebben gestuurd zich niet in het administratief dossier bevindt en verweerder aldus niet lijkt te hebben bereikt. In het administratief dossier bevindt zich echter wel een e-mail van Nansen van 14 april 2023. In deze e-mail werd aangegeven dat verzoeker aan deze organisatie mandaat verleende om zijn volledige (administratieve) dossier op te vragen en werd dit dossier opgevraagd. Op 17 april 2023, om 11u33, werd verzoekers (administratief) dossier vervolgens ter kennis gebracht aan deze organisatie en verzoeker. Aldus werd verzoeker klaarblijkelijk weldegelijk en tijdig op de hoogte gesteld van de inhoud van het administratief dossier en had hij van dit dossier, dit in tegenstelling met wat hij beweert in het voorliggende verzoekschrift, weldegelijk kennis. Derhalve mocht eveneens van verzoeker worden verwacht dat hij zijn advocaat van dit dossier in kennis zou hebben gesteld en is het louter aan verzoeker zelf te wijten indien zijn advocaat geen kennis had van het administratief dossier. Dat het voor verzoeker en/of diens advocaat onmogelijk zou zijn geweest of gemaakt om tijdig kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier, kan derhalve geenszins worden aangenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat en in acht genomen dat verzoeker voor het overige op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat of op welke wijze deze bepalingen en beginselen *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden, kan de aangevoerde schending van de in verzoekers eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen te dezen dan ook niet worden aangenomen.

4.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Waar verzoeker verweerder verder verwijt dat hij in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag bij de DVZ en de neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe

elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, laat in het kader van het voorgaande daarenboven na om te expliciteren waarover hij bij het CGVS dan wel precies gehoord had moeten worden en geeft evenmin specifiek aan wat hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan wel had kunnen of willen toevoegen. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat het CGVS hem opnieuw had moeten horen om de juiste mate van het risico in geval van terugkeer op een correcte manier te onderzoeken en dat dit risico verhoogd wordt door zijn ervaring in België, zonder hierover zelf ook maar enige verdere, bijkomende, concrete en nuttige duiding te verschaffen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans had om ter zake de nodige toevoegingen te doen en de nodige en nuttige bijkomende elementen en informatie aan te voeren middels de indiening van het voorliggende verzoekschrift en dat hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook heeft benut.

4.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voornoemd wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met reden aangegeven:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u beschreven incident met bendeleden. Er werd toegevoegd dat, indien het wel geloofwaardig was geweest, het een loutere controle betrof en dat u zonder meer mocht beschikken. Daarnaast bleek uit uw verklaringen dat uw seksuele geaardheid geen directe problemen had veroorzaakt in uw land van herkomst. De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd. Op de Raad haalde u aan dat u in El Salvador moeilijkheden had met het aanvaarden en het uiten van uw homoseksualiteit. De Raad volgde de motivering van het CGVS en concludeerde dat u geen enkel concreet element had aangehaald waaruit zou blijken dat u met redelijke waarschijnlijkheid omwille van uw homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar El Salvador vervolging zal riskeren. Uw tweede verzoek werd door de DVZ beëindigd omdat u geen gevolg had gegeven aan hun oproeping voor een onderhoud en u diende hiertegen geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat de situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst op heden van zulke problematische aard zou zijn dat deze op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming in zijner hoofde, dient in het licht van voormeld wetsartikel vooreerst te worden vastgesteld dat zulks niet kan worden gevolgd.

Waar verzoeker in dit kader verwijst naar een persartikel en een facebookpost waaruit zou moeten blijken dat de president van El Salvador homofobe uitspraken zou hebben gedaan, dient te worden opgemerkt dat noch dit persartikel, noch de betreffende facebookpost vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Derhalve is het onmogelijk de inhoud van deze stukken na te gaan. Zo de inhoud van deze artikelen zou stroken met wat verzoeker hierover aangeeft, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat uit het loutere gegeven dat de president van El Salvador tegen het homohuwelijk gekant is en de mening toegedaan is dat het huwelijk moet worden behouden als zijnde tussen een man en een vrouw niet kan worden afgeleid dat de situatie in El Salvador van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn en aanwezig te zijn in dit land zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en een nood aan internationale bescherming. Integendeel, kan uit het gegeven dat er in El Salvador gedebatteerd wordt over en voorstellen worden ingediend ter legalisering van het homohuwelijk worden afgeleid dat er voor zulk huwelijk en voor homoseksualiteit minstens enig draagvlak en enige steun voorhanden is in dit land en dat het klimaat aldaar in het algemeen aldus (veel) minder homofob is dan verzoeker voorhoudt. Het loutere gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst niet met een andere homoseksueel zou kunnen of mogen huwen, kan verder bezwaarlijk voldoende ernstig worden beschouwd om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Nog daargelaten dat de precedentenwerking in het Belgische recht niet wordt aanvaard, dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft, dat elk dossier afzonderlijk en op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming, dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst daarbij steeds gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming en dat feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming bepalend zijn bij de beoordeling van het dossier, dient voorts te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe verzoeker met zijn verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in maart 2022 zou kunnen aantonen dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn en aanwezig te zijn in dit land zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en een nood aan internationale bescherming. In het betreffende arrest wordt namelijk meermaals en uitdrukkelijk het tegendeel aangegeven.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe te verwijzen naar en te citeren uit één van de landenrapporten waarop verweerder zich steunde bij het nemen van de bestreden beslissing. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk doen aan de omstandige, pertinente en terechte motivering, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die gesteund is op de veelheid aan landeninformatie die is opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in het administratief dossier en die luidt als volgt:

“Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie van LGBTI in El Salvador (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1) dient opgemerkt dat het CGVS uw seksuele oriëntatie niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een

transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Verzoeker kan gelet op het voorgaande niet volstaan met zijn verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij aldaar daadwerkelijk zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij dient zulks *in concreto* aan te tonen en aannemelijk te maken.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers houding en gedragingen nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 250 082 van 26 februari 2021 besloot dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kon worden toegekend niet verenigbaar zijn met en op manifeste wijze afbreuk doen aan zijn vermeende nood aan internationale bescherming. Zo diende verzoeker tegen dit arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State en talmde hij gedurende een half jaar alvorens hij uiteindelijk zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens gaf hij daarenboven geen gevolg aan de oproeping voor zijn gehoor bij de DVZ, waardoor hij op 22 oktober 2021 geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook tegen deze beslissing tot beëindiging van zijn verzoek diende verzoeker vervolgens geen beroep in. Nadien liet verzoeker bovendien gedurende bijna anderhalf jaar na om een derde verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij koos ervoor om eenvoudigweg illegaal in het rijk te blijven en om zwartwerk te verrichten. Nadat hij vervolgens werd betrapt op zwartwerk en reeds op 21 maart 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod ontving, diende hij dit verzoek daarenboven nog steeds niet in doch draalde hij nog eens tien dagen alvorens op 31 maart 2023 uiteindelijk alsnog over te gaan tot de indiening van zijn heden voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen een half jaar draalde alvorens zijn tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, aan dit tweede verzoek om internationale bescherming vervolgens eenvoudigweg verzaakte en ook nadien naliel om spontaan een derde verzoek om internationale bescherming in te dienen en gedurende bijna anderhalf jaar talmde alvorens zulks, bovendien slechts tien dagen nadat hij werd betrapt op zwartwerk en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod ontving, uiteindelijk slechts te doen op 31 maart 2023, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging of nood aan internationale bescherming in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een ernstige, negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker kan, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder geenszins volstaan met zijn verwijzing naar de problemen en de erkenning als vluchteling van zijn broer in België om aan te tonen of aannemelijk te maken dat ook hijzelf, dit al dan niet omwille van zijn eigen homoseksuele geaardheid, zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er kan het voormelde mede in acht genomen immers niet worden aangenomen dat, dit louter omwille of ten gevolge van de problemen van zijn broer en diens verblijf en erkenning als vluchteling in België, ook in hoofde van verzoeker zou kunnen of dienen te worden besloten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dient in het licht van het voorgaande vooreerst immers te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met een homoseksuele man met problemen en een loutere aanwezigheid op het Salvadoraanse grondgebied in hoofde van verzoeker op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dit geldt nog des te meer nu uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt en door verzoeker op generlei wijze wordt betwist dat de verzoeken om

internationale bescherming van verzoekers overige familieleden in België ook allemaal werden geweigerd. Verder wordt in de bestreden beslissing in dit kader geheel terecht gemotiveerd:

“Wat betreft het feit dat uw broer J. (...), als enige van uw familie, erkend werd als vluchteling en uw vrees om in geval van terugkeer hetzelfde lot te ondergaan als uw broer (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1 en 1.3) dient vooreerst opgemerkt dat er tijdens uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat het niet geloofwaardig was dat u niets afwist over de problemen die uw familieleden met bendes zouden hebben gehad. Bovendien haalde u deze vrees pas aan nadat u werd opgesloten met het oog op repatriëring. Hier dient aan toegevoegd dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld wordt. Uit de door u voorgelegde stukken uit het CGVS dossier van uw broer blijkt dat hij een bekend dragqueen was en in 2018 verkozen werd tot koningin van het romantische lied. Hij werd op 27 april 2019 het slachtoffer van een groepsverkrachting nadat hij 's nachts buiten stapte uit een gay bar. U toont geenszins aan dat u in geval van terugkeer een risico loopt omwille van hetgeen uw broer is overkomen.”

De Raad treedt verweerder in deze motieven bij. Aangezien verzoekers broer reeds eind 2021 werd erkend als vluchteling, kon worden verwacht dat verzoeker, zo hij werkelijk de mening toegedaan was dat hij omwille van de problemen en/of de erkenning van zijn broer en als homoseksueel daadwerkelijk ook zelf iets diende te vrezen, reeds veel eerder en op spontane wijze een derde verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Verzoeker deed dit, zoals reeds hoger genoegzaam bleek, echter niet. Daarenboven vertoonde verzoekers broer, zoals blijkt uit de voormelde motieven, een opvallend en afwijkend profiel ten aanzien van verzoeker. Deze broer was immers een bekend dragqueen, werd in 2018 verkozen tot koningin van het romantische lied en werd het slachtoffer van een groepsverkrachting nadat hij 's nachts een gaybar verliet. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Dat er ten aanzien van verzoekers broer werd besloten dat deze op grond van de voormelde elementen in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, brengt *ipso facto* dan ook geenszins met zich dat ook in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een geloofwaardige vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid. Het is bijgevolg aan verzoeker om aan de hand van zijn eigen concrete ervaringen en verklaringen aannemelijk te maken dat hij, dit al dan niet omwille van zijn geaardheid, daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Wat betreft uw nieuwe verklaringen over uw geaardheid, met name dat u als kind geplaagd en misbruikt werd omwille van uw gedrag (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), dient opgemerkt dat u dit tijdens uw eerste verzoek niet hebt vermeld. Het betreft een loutere post factum verklaring, zonder verdere verduidelijking, die u pas aflegt nadat u betrappt werd op zwartwerk en opgesloten werd met het oog op repatriëring. Van uw bewering dat de Protection Officer uw geaardheid niet relevant of belangrijk achtte en weinig vragen stelde kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien hebt u ook dit element niet aangehaald tijdens uw beroepsprocedure.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie de nieuwe elementen zich niet noodzakelijkerwijze moeten hebben voorgedaan nadat een beslissing in het kader van een vorig verzoek werd genomen, staat er geenszins aan in de weg dat van verzoeker, gelet op de op hem rustende medewerkingsplicht, mocht worden verwacht dat hij, zo deze verklaringen strookten met de werkelijkheid, reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming zou hebben vermeld dat hij als kind geplaagd en misbruikt zou zijn geweest omwille van zijn gedrag. Dat hij naliét hiervan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming melding te maken, laat niet toe aan deze verklaring, die bovendien een blote, niet-gestaafde en boude bewering betreft, enig geloof te hechten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker, zoals reeds hoger bleek, nadien verzaakte aan zijn tweede verzoek om internationale bescherming en ook daarna nog bijna anderhalf jaar talmde alvorens uiteindelijk zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dit bovendien dan nog slechts tien dagen nadat hij werd betrappt op zwartwerk en nadat hij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod ontving. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zoals ook verzoeker zelf expliciet aangeeft, deze elementen *an sich* niet voldoende zijn om als vervolging te worden beschouwd en geen aanleiding kunnen geven tot het

bestaan, op heden, van een gegronde vrees voor vervolging en een nood aan internationale bescherming in zijner hoofde. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Waar verzoeker daarnaast nog beweert dat zijn houding in België reeds sedert vier jaar zou zijn veranderd, dat deze verandering zich zou vertonen in het openlijk beleven van zijn homoseksualiteit, dat hij zijn geaardheid in zijn land van herkomst verborgen diende en zou dienen te houden maar dat hij dit omwille van zijn drastische verandering niet meer zou kunnen opbrengen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweringen omtrent de publieke beleving van zijn geaardheid in België op generlei wijze staft of onderbouwt. Verzoeker toont, zoals ook reeds hoger bleek, *in concreto* op generlei wijze aan dat of op welke wijze hij in België openlijk te koop zou lopen met zijn homoseksualiteit, en dit op een wijze die in zijn land van herkomst niet zou worden getolereerd. Dat verzoeker zijn homoseksualiteit in zijn land van herkomst verborgen zou dienen te houden, kan daarenboven niet worden gevolgd. Zo blijkt uit de inhoud van arrest nr. 250 082 van 26 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd geveld in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat verzoekers moeder, broer, tante, beste vriend en nog een aantal andere vrienden van verzoeker reeds op de hoogte waren van verzoekers geaardheid, dat zij deze aanvaardden en dat zij hiermee geen probleem hadden. Eveneens geeft verzoeker elders in het voorliggende verzoekschrift zelf aan dat uit zijn gedrag in het verleden reeds kon worden afgeleid dat hij homoseksueel was, aangezien hij beweert dat hij daarom reeds als kind werd geplaagd en misbruikt. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie, zoals reeds hoger werd aangegeven, dat de LGBTI-gemeenschap in El Salvador weldegelijk zichtbaar aanwezig is en kan zijn. Zo wordt in San Salvador reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar de Pride Parade georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving, zijn aldaar verschillende organisaties actief die ijveren voor de rechten van LGBTI, zijn homoseksuele handelingen er niet strafbaar, is er geen sprake van gerechtelijke en/of politieke vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun oriëntatie, overstijgt El Salvador op het vlak van wetten en beleid de meeste andere Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap, heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is dit land als enige Centraal-Amerikaanse land lid van de LGBTI Core Group van de VN. Op grond van de beschikbare informatie, kan, mede gelet op het voorgaande, verder niet worden aangenomen dat het loutere gegeven zichtbaar of openlijk zijn homoseksualiteit te beleven in El Salvador zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of nood aan internationale bescherming. Het voorgaande vindt andermaal bevestiging in het gegeven dat uit verzoekers houding en gedragingen nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd duidelijk kan worden afgeleid dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming. In dit kader kan nogmaals worden herhaald dat verzoeker verzaakte aan zijn tweede verzoek om internationale bescherming en ook daarna nog bijna anderhalf jaar talmde alvorens uiteindelijk zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dit bovendien dan nog slechts tien dagen nadat hij werd betrapt op zwartwerk en nadat hij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod ontving.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt: *“Betreffende uw vrees voor represailles door bendes omdat uw moeder advocate was (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 6) dient opgemerkt dat ten aanzien van haar verzoeken eveneens weigeringsbeslissingen zijn genomen.”*

Derhalve worden deze motieven geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven deze onverminderd gelden.

Het door verzoeker neergelegde attest van M.E.H.C., zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier is geenszins van zulke aard dat het afbreuk kan doen aan de hoger gedane vaststellingen. Vooreerst werd dit stuk door verzoeker slechts neergelegd in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren kopie. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat dit attest uitgaat van een privépersoon die klaarblijkelijk een band met verzoeker en/of diens familie vertoont, dat het bijgevolg geenszins uitgaat van een objectieve bron en dat hieraan derhalve geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dat deze persoon de betrokken verklaring zou hebben afgelegd in een notariskantoor, verandert hieraan niets. Bovendien zou deze verklaring reeds dateren van eind maart 2021. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker met dit attest slechts twee jaar later en in het kader van zijn heden voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming op de proppen komt. Zo dit een waarachtig stuk zou zijn, kon immers worden verwacht dat verzoeker zulks veel eerder zou hebben gedaan. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de bewijswaarde van het attest. Hoe dan ook wordt in

dit attest slechts aangegeven dat er enkele dagen voordien een jongen naar verzoeker en diens familie kwam vragen bij een vrouw van wie de naam niet bekend is. Hieruit blijkt hoegenaamd niet wie deze jongen was en om welke reden en in welke omstandigheden deze jongen naar verzoeker en diens familie kwam vragen; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat dit incident zou kaderen binnen of aanleiding zou kunnen geven tot problemen in hoofde van verzoeker.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid en onderneemt niet de minste poging teneinde deze beslissing aan te vechten of te betwisten waar gemotiveerd wordt:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Daar verzoeker deze motieven geheel ongemoeid laat en niet de minste poging onderneemt teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten, blijven deze motieven derhalve onverminderd gelden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige tot slot eveneens volledig onverlet waar inzake de veiligheidssituatie in El Salvador in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd wordt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gehandhaafd. Verzoeker legt aldus ook geen nieuwe elementen of feiten voor en er zijn geen nieuwe elementen of feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld wetsartikel.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT